Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 37 (389) Sâmbătă 7 Mai 1955 * 4 pag. 15 bani

O zi glorioasă

— Contra amiral Mihai NICOLAE —

Se împlinesc 10 ani de atunci. Era în zilele de Mai 1945. Rănită de moarte, fiara fascistă își trăia ultimele clipe pe fronturile din jurul Berlinului, sub loviturile hotărîtoare ale glorioasei Armate Sovietice.

La noi în țară, bucuriile și nădejdile lui 23 August crescuseră și se împliniseră cu fiecare nouă victorie sovietică. Acolo, pe fronturile îndepărtate, alături de eliberatorii noștri, eroicii ostași ai Uniunii Sovietice, luptau și cele 15 divizii românești, în frunte cu divizia „Tudor Vladimirescu — Debrețin". Războiul era acum departe de pământul patriei noastre, totuși în apele noastre dușmanul era încă aproape, viu și de temut. Aici mai dăinuiau așezările ascunse ale minelor, primejdii de moarte pentru navigatori, presărate pe Dunăre ori de-a-lungul țărmului mării.

Chiar în toamna anului 1944, unitățile navale de dragaj sovietice și române începuseră munca primejdioasă de curățire a canalului navigabil pe Dunăre. In munca aceasta s'a întărit și mai mult prietenia de arme între marinarii sovietici și români, prietenie care a învins vrăjmășia minelor ucigașe, lăsate de aviația fascistă. Astfel, drumul apelor a fost deschis și menținut liber în ciuda tuturor piedicilor. Zi și noapte urcau pe Dunăre în sus convoaiele, până în inima Germaniei, alimentând frontul, susținându-l și înviorându-l. Iar din unirea tuturor eforturilor a venit luminoasa victorie din 9 Mai 1945, când steagul roșu a fost înălțat de către sergenții sovietici Egorov și Cantaria pe ruinele fumegânde ale Reichstagului. Au răsunat atunci peste pământuri și ape trâmbițele victoriei, vestind triumful păcii și libertății, iar popoarele, simțindu-se scăpate de uriașa și înăbușitoarea povară a războiului, și-au îndreptat privirile recunoscătoare către marea Uniune Sovietică.

Dar victoria se cerea împlinită și asigurată pentru viitor, pentru toți cei care aveau să vadă lumina zilei sub semnul libertății și al construirii unei vieți noi. Popoarele țărilor de democrație populară își păstrează cu strășnicie libertatea adusă de către Armatele Sovietice. De asemenea, sărbătorind cum se cuvine ziua de 9 Mai, când Armatele Sovietice au zdrobit fiara fascistă în bârlogul ei, oamenii cinstiți din întreaga lume luptă azi pentru întărirea păcii și a prieteniei între popoare. Ei le spun cu tărie imperialiștilor din Apus că, dacă vor încerca să-și pună în fapt planurile de război, vor avea soarta fasciștilor uciși sub dărâmăturile Reichstagului.

In țara noastră, clasa muncitoare sub conducerea înțeleaptă a partidului a început o viață nouă. Zi de zi, an de an, poporul nostru, ajutat cu dragoste de către marea Uniune Sovietică a muncit necontenit pentru făurirea acestei vieți noi, mergând din victorie în victorie, pe drumul deschis de 23 August 1944 și luminat de 9 Mai 1945. Iar cuceririlor revoluționare ale poporului le stau strajă forțele armate ale R.P.R. Invățând din știința militară sovietică și din experiența de arme a ostașilor sovietici, ostașii noștri se străduesc să devină cât mai buni apărători ai poporului, de care se simt temeinic legați.

Voi, pionieri, copiii eroilor din zilele lui Mai 1945, ori ai celor care le-au desăvârșit jertfa, învățați să iubiți și să cinstiți armata, pavăza libertății, a vieții și fericirii voastre. Și nu uitați că glasul trâmbițelor voastre de pionieri este un ecou al trâmbițelor victoriei din Mai. El este în același timp angajamentul vostru de a contribui la păstrarea cuceririlor făcute cu ajutorul acestei victorii.

Victorie! Reichstagul a căzut.

CASTANII EROULUI

Sta Berlinu'n față. La asalt!
...Dar în orice casă e la pândă
O potaie de oțel flămândă
Și obuze plouă din înalt.

Un ostaș sovietic, ocheșel,
Cu grenada strânsă'n mâna dreaptă,
Iși vorbește sie-și într'o șoaptă:
„Pe fascist, lua-l-ar naiba! Peste el!"

...Despică văzduhul șuer rău.
Trei castani ciuntiți își clătinară
Frunza ofilită'n primăvară...
Cade-ostașul fulgerat din greu.

Și-a murit voinicul, închizând
Sub al pleoapelor cernit zăgaz
Cerul depărtat din Caucaz.
Au foșnit din nou castanii, parcă blând...

Altă zi s'a arătat în prag.
Dormi voinice împăcat sub glie:
Sus pe Reichstag flutură'n tărie
Steagul roșu care ți-a fost drag.

★

Primăvară, primăvară bună...
Se 'nșirară ca pe-o salbă anii.
Grei de floare freamătă castanii;
Sevă nouă din adânc adună.

Flăcăiași cu creștetul bălai
Peste-un petic de pământ presară
Luminoase flori de primăvară:
E prinosul lor din fiecare Mai.

Trei castani șoptesc celui căzut:
„Libertatea ce-ai adus-o tu
Niciodată nu vor da-o, nu!"
...Doarme lin voinicul și tăcut.

Vasile MANUCEANU

PREGĂTIȚI-VĂ! E luna înfrumusețării orașelor și satelor patriei

Luna Mai, dragi prieteni, este luna înfrumusețării patriei noastre. Alături de utemiști, porniți și voi, pionieri și școlari, la înfrumusețarea satului sau a orașului vostru natal. Curățați curtea școlii și curțile voastre, reparați gardurile, curățați șanțurile, împodobiți grădinile cu flori.

Faceți ca și prin munca voastră satele și orașele țării noastre să devină tot mai frumoase.

ZIUA INDEPENDENŢEI PATRIEI

PILDELE ISTORIEI

Stă scrisă cu slove de cinste în cartea poporului nostru ziua de 9 Mai 1877. Atunci a fost proclamată independenţa de stat a României. Istoricul acestei zile e plin de frământări şi jertfe.

Amar de ani jefuiseră stăpânitorii turci ţările române, storcând vlaga oamenilor şi bogăţia pământului.

Intr'al 19-lea veac, imperiul otoman era şubrezit din pricina loviturilor date de armatele ruseşti şi a frământărilor popoarelor din Peninsula Balcanică, dornice de libertate. Venise ceasul ca poporul român să-şi scuture de pe umeri apăsătorul jug. Dar boierii aflaţi în capul ţării nu voiau asta cu niciun chip: Averile lor se datorau slugărniciei către Poarta otomană.

Dintre puterile străine, numai Rusia sprijinea cu tărie năzuinţa poporului român. Sprijinul acesta şi voinţa neclintită a poporului a făcut cu putinţă intrarea României în războiul împotriva turcilor, război drept, menit să împlinească apriga sete de libertate a înrobiţilor.

...Şi acolo, la Plevna, la Smârdan, la Griviţa, Ruşi şi Români au luptat cu eroism fără seamăn; mulţi dintre ei au căzut, înfrăţindu-şi sângele. S'a născut în zilele acelea grele, între Ruşi şi Români, o prietenie scumpă, dăinuitoare peste ani.

Dar nădejdile celor care făuriseră cu sângele lor libertatea ţării au fost apoi crunt înşelate. Rodul jertfei lor a fost vândut de către stăpânire altor străini, din Apus, exploatarea a devenit tot mai cumplită.

Abia la 23 August 1944 poporul nostru şi-a câştigat adevărata şi deplina independenţă naţională. Stăpân pe soarta sa, el merge azi pe un drum luminat, clădindu-şi un viitor liber, paşnic, înfloritor.

Poporul nostru îşi cinsteşte istoria, o păstrează vie în inima lui. Dintr'însa desprinde pilde mărețe, însufleţitoare. Eroismul luptătorilor dela 1877 nu va fi uitat nicicând. Dacă vreodată imperialiştii, care ţin încă sub călcâi independenţa unor popoare, vor râvni s'o înăbuşe şi pe-a noastră, poporul nostru şi-o va apăra neînfricat, cu îndârjire, zdrobindu-le trufia.

Asaltul dorobanţilor contra redutei a II-a la Griviţa
— gravură —

DOROBANŢUL

Strecuraţi prin plumbi şi săbii dorobanţii drum deschid,
Inimoşi s'asvârl prin şanţuri şi deavalma sar pe zid.

Şi era prin şanţ pierire şi văzduhul tremura,
Iar dincolo prin redută, moartea cea de veci era.

Tropot de picioare multe, fum şi abur ca'ntr'un iad,
Vuiet cum îl fac prin baltă cei ce-alunecă şi cad.

Dar roiau mereu flăcăii răsăriţi ca din pământ,
Valuri ce'ntunecau reduta, scufundându-se'n mormânt.

Unul singur în roirea de viteji, un dorobanţ,
Zăbovea trudit pe-o scară, răsărit şi el din şanţ.

Cei sosiţi cu scări, în juru-i îşi făceau în grabă rost
Şi treceau, urmându-i alţii, iar el tot pe unde-a fost.

Apucase strâns cu dreapta parapetul, ca'n asalt,
Dar era prea slab, pesemne, zidul lunecos şi 'nalt.

Iat'un căpitan, din urmă, aducând în foc pe-ai lui
Dă de el. „Cu sârg băiete! Ce'ntârzii de nu te sui?"

El abia-şi întoarce capul. „N'am putere să mă urc.
Mă trudesc cu stânga numai! Bată-l Dumnezeu de Turc!"

„Ţii la sân, se vede, dreapta! Pune dreapta! N'o ţinea!"
„Cum n'aş pune-o, şi-i sub scară! Uite-o, stai să calci pe ea".

Ajutându-i căpitanul, el se'nalţă'ncet, încet,
Dă un chiot şi se'nalţă, răsărind pe parapet.

Vede jos încăierarea luptătorilor voinici,
Un amestec orb ca'n cuibul răscolitelor furnici.

El înalţă'n vânt chipiul, strig'un nume drag şi sfânt
Şi-apoi sare de pe ziduri, în redută şi'n mormânt.

Ea era pământ al nostru, smuls din sufletul turcesc
Şi voia şi el să moară — pe pământul românesc!

G. COŞBUC

VEŞTI DELA PARTICIPANŢII OLIMPIADEI TINERILOR CONSTRUCTORI

O nedumerire

Pentru Olimpiadă eu mi-am ales construcţia tractorului electric. După indicaţiile din gazetă am construit corpul tractorului. Acum încerc să montez motorul electric şi să-l cuplez cu roţile din spate.

Aş vrea ca la motorul electric să folosesc ca stator un magnet în formă de potcoavă, în loc de electromagnet. Nu ştiu însă dacă ideea mea e bună.

Marcel UNGUREANU
Cl. a VII-a comuna Jibou, raionul Filimon Sârbu, reg. Galaţi

Nota redacţiei. Rugăm pe participanţii la Olimpiadă să răspundă ei la nedumerirea lui Marcel. Să povestească cum au făcut ei. Ii rugăm să trimită scrisorile lor pe adresa redacţiei. Cele mai bune răspunsuri le vom trimite apoi lui Marcel.

In curând trimit construcţia

Căruciorul cu reacţie pe care vreau să-l trimit la redacţie l-am terminat mai de mult. Verificându-l, am observat însă că aburul dintr'o singură eprubetă nu-l poate pune în mişcare. M'am gândit să pun mai multe eprubete. Acum fac această modificare şi în curând trimit construcţia la redacţie.

Pantelimon BAILA
Cl. a VI-a, comuna Obreja, raionul Caransebeş, reg. Timişoara

Citiţi această carte

Cei trei fără nota trei

Aici îi afli pe Colea, pe Vasea şi Petea. Poate vreţi să ştiţi despre ce discută ei azi cu atâta înflăcărare?

Vă răspund!

Au mâncat bătaie dela o echipă de fotbal de pe strada vecină şi acum îşi fac fel de fel de socoteli, ce măsuri să ia pentru viitor.

Aşa începe povestirea despre „cei trei fără nota trei".

Match-ul la care asistăm spre sfârşitul cărţii ne arată drumul pe care au mers băieţii noştri. Dar tot la sfârşit vă aşteaptă încă o surpriză.

Sub titlurile „1-0 pentru noi", „2-0 pentru noi", veţi afla cele mai preţioase îndrumări voi cei care vreţi să jucaţi bine fotbal.

Călătorii în lumea meseriilor

Al doilea popas

„Bing-bang, bing-bang" — bătea pendulul ceasului din turn. Era ora şapte şi jumătate. Ne-am îmbrăcat în grabă şi, cu primul tren care pleca spre Hunedoara, am părăsit Petroşanii.

— Ce-o să se mai bucure bunicul când ne-o vedea, zise Lida, privind nerăbdătoare pe fereastră. O să ne conducă chiar el, să ne arate „Ţara cu stele de aur".

Un timp ne-a însoţit la drum Jiul. Apoi locul lui l-au luat dealuri acoperite cu covoare de un verde închis. In apropiere de Hunedoara, ne-a întâmpinat Cerna.

— S'a aprins ceva! Uitaţi-vă cum arde! strigă deodată Sandu, arătând în zare, cerul roşietic.

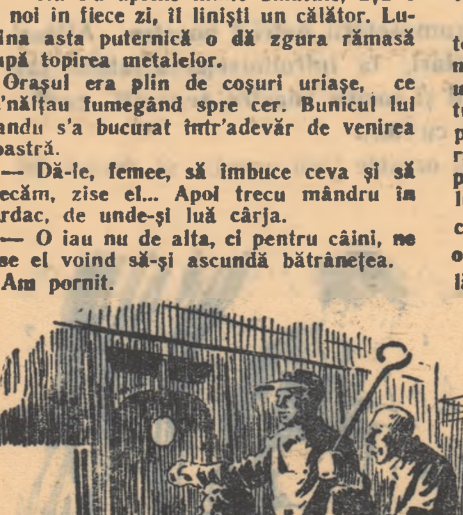
— Nu s'a aprins nimic băiatule, aşa e la noi în fiece zi, îl linişti un călător. Lumina asta puternică o dă zgura rămasă după topirea metalelor.

Oraşul era plin de coşuri uriaşe, ce se'nălţau fumegând spre cer. Bunicul lui Sandu s'a bucurat într'adevăr de venirea noastră.

— Dă-le, femee, să îmbuce ceva şi să plecăm, zise el... Apoi trecu mândru în cerdac, de unde-şi luă cârja.

— O iau nu de alta, ci pentru câini, ne zise el voind să-şi ascundă bătrâneţea.

Am pornit.

Ajunşi în curtea Combinatului Siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej", am zărit un morman de fier vechi cât un munte. O roată, ca piatra unei mori, se cobora spre morman strângând în jurul ei o mulţime de piese vechi, ruginite. Era macaraua cu magnet.

— Cu ajutorul ei se încarcă „troaca". Apoi „troaca" introduce fierul vechi în cuptor, ne lămuri bunicul.

In oţelărie am făcut cunoştinţă cu cuptoarele Martin. Păreau un fel de camere mari, dar fără ferestre cu perdele şi fără uşi obişnuite. Un singur gemuleţ mic, rotund, prin care oţelarul privea cele ce se petreceau înăuntrul cuptorului. Cu ajutorul ochelarilor albaştri ai bunicului am privit prin ferestruică şi am văzut oţelul clocotind. Deodată, uşa camerei care era mai lată decât înaltă, s'a dat la o parte lăsând să intre „troaca". Apoi se lăsă din nou la loc.

— Cum merge, Lăbuneţ? întrebă bunicul pe un tânăr care ţinea în mână un „polonic" cu mâner lung.

— Să vedem acum, răspunse cel întrebat, deşertând conţinutul „polonicului" într'o formă ce semăna cu un pahar. Un alt tânăr luă paharul cu un cleşte de fier şi fugi cu el la laborator, pentru analiză.

— Trebue să fii priceput, să ştii să-l stăpâneşti zise bunicul. Oţelul e tare nărăvaş. De-l laşi prea mult în cuptor, nu-i bun, dar nici de-l ţii mai puţin.

In aceeaşi clipă am auzit un glas:

— Incepem scoaterea şarjei!

— Iată şi „pisica" zise bunicul încântat.

Ne-am uitat noi în jur, dar nici urmă de pisică.

— Veniţi să vedeţi cum se toarnă fonta în cuptor, ne spuse bunicul. Hai, pisico, hai. Mai la stânga puţin! Aşa, aşa!

Am urmărit privirile bunicului şi am zărit o oală mare, ca un ceaun uriaş cu două urechi, care era purtată în aer de o macara numită „pisică". „Ceaunul" se opri, se aplecă într'o parte, dând frâu liber fontei albe ca laptele, care se vărsa în cuptor printr'o deschizătură. In aceeaşi clipă a început să cadă o ploaie de stele aurii, cum nu mai văzusem niciodată. Parcă ar fi coborit aici, toate stelele de pe cer, aşa multe erau.

— Ce frumos e! Minunat! zise Sandu, încântat de cele văzute.

— Nu ţi-am spus eu de atâtea ori? Dar să ne întoarcem la şarjă, adăugă bunicul văzând că nu ne clintim din loc. Să ştiţi că brigada lui Lăbuneţ Valer e cea mai bună brigadă de tineret, cu toate că sunt tineri de curând veniţi dela şcolile profesionale.

Când am ajuns lângă cuptor, oţelul îşi lua drumul ca un şuvoi de foc spre „ceaunul" de cărămidă refractară care îl aştepta jos. Apoi i-am urmărit drumul şi mai departe. „Ceaunul" a fost ridicat cu o macara şi dus până la o pâlnie prin care oţelul a fost turnat în patru forme.

— Oţelul odată turnat în formele pe care le vedeţi, e transportat în secţia de laminare, ne lămuri bunicul.

In secţia de laminare stăpânesc maşinile. Cu ajutorul lor, oţelul reîncălzit se întoarce de pe o parte pe alta, se întinde, până devine un drug lung şi subţire. O altă maşină taie drugurile în bucăţi, care sunt trimise pe bande, la răcit.

După ce am văzut secţia de laminare, bunicul ne-a dus la furnalul Nr. 2, furnalul tineretului. Inalt, semeţ, îşi înălţa trupul svelt spre cer. Vuietul focului care încălzea acest „uriaş" semăna cu sgomotul produs de o furtună năprasnică. Oamenii din jur păreau nişte furnici.

Bunicul ne-a descris amănunţit cum funcţionează acest „uriaş" şi ce pricepere şi cunoştinţe trebue să ai pentru a-l stăpâni.

Când am părăsit uzina aproape se înserase

In curte ne-a tăiat drumul un tren lung care fluiera obraznic să ne ferim din calea lui. Era încărcat cu drugi de oţel şi lăzi, în care erau împachetate piesele venite dela turnătorie.

— Iată roadele muncii noastre, zise bunicul. Ele se vor răspândi ca vântul în oraşele şi satele patriei. Apoi, zâmbind mândru, îl întrebă pe Sandu:

— Ei! Ce zici nepoţele? E frumoasă sau nu „Ţara mea cu stele de aur"?

— E foarte frumoasă, zise Sandu încântat. Era şi el mândru de munca bunicului său.

— E frumoasă munca de siderurgist, dar cere multă pricepere. Cel care vrea să fie un bun muncitor trebue să pătrundă în adâncul tainelor acestei meserii, s'o iubească ca pe o mamă. Şi asta o poate face ori cine, dacă vrea.

Vorbele lui ne-au lămurit pe deplin asupra celor căutate în călătoria noastră, aşa că ne-am luat rămas bun dela el şi am pornit din nou la drum.

Irina RADULIAN

Scrisori dintr'o şcoală

Petre s'a ţinut de cuvânt

Se va ţine de cuvânt? Cu această întrebare ne-am despărţit în urmă cu mai multe zile de prietenul nostru Lupaş Petre, din clasa a VI-a.

In acest răstimp l-am cunoscut mai bine, atât de bine, încât uneori mă întrebam dacă este acelaşi băiat, plin de neastâmpăr, pe care-l cunoscusem în prima zi.

★

Aburcată pe o costişă de deal, strada pe care treceam era presărată de căsuţe mici, strălucitor de albe, ascunse de frunzişul des al pomilor.

Intr'una din aceste căsuţe locueşte familia lui Petre. De undeva, din fundul curţii, se aud tot felul de zgomote: scrâşnetul ascuţit al ferăstrăului, apoi bocănitul unui ciocan şi fâşâitul rindelei, care neteţeşte asprimea lemnului.

Cine credeţi că este „marele meşter"? Chiar Petre. Liniştit, absorbit de munca lui, pare cu totul altul decât cel pe care l-am cunoscut într'o dimineaţă, în curtea şcolii.

Da, lui Petre îi place foarte mult meseria tatălui său, care este strungar în lemn. Aşa că mereu îl vezi meşterind ceva, ori pe acasă, ori la atelierul cooperativei, alături de tatăl lui. Nu de mult a lucrat acolo nişte cuţite. Sigur pe sine, a mânuit cu multă uşurinţă polizorul; şi cuţitele ieşite din mâna lui nu se pot deosebi de cele lucrate de meşteri.

Un strungar mai hâtru a încercat atunci să-l necăjească niţel:

— Măi ţâncule, măi, ce te-ai fi învârtind pe aici? Barem de-ai şti şi tu ceva!

Iute de felul lui, Petre nu pricepu că-i glumă şi roşi de supărare până'n vârful urechilor.

— Uite ce e, întreabă-mă matale ce vrei. Şi de n'oi şti, să râzi de mine!

— Bine, vin'încoa, hai la maşina mea, îl îndemnă strungarul abia ţinându-şi râsul. Ia spune, ce-i asta?

— Na, ce să fie, osia.

— Dar astealalte două?

— Footerul şi roata.

— Cum funcţionează strungul?

— Cum, cum! strigă Lupaş, încurajat de primele succese. Motorul electric pune în mişcare strungul şi cuţitul strunjeşte — e simplu!

— Bine, măi ţâcă, bine. Văd că ştii. Dar cu cartea cum merge, tot aşa?

Acum Petre nu se mai repezi să răspundă şi roşi din nou. Dar şovăiala lui nu dură mai mult de câteva clipe.

— Până acum n'a mers prea bine, dar am promis că o să-mi îndrept notele. Şi Varga, prietenul meu, mă ajută.

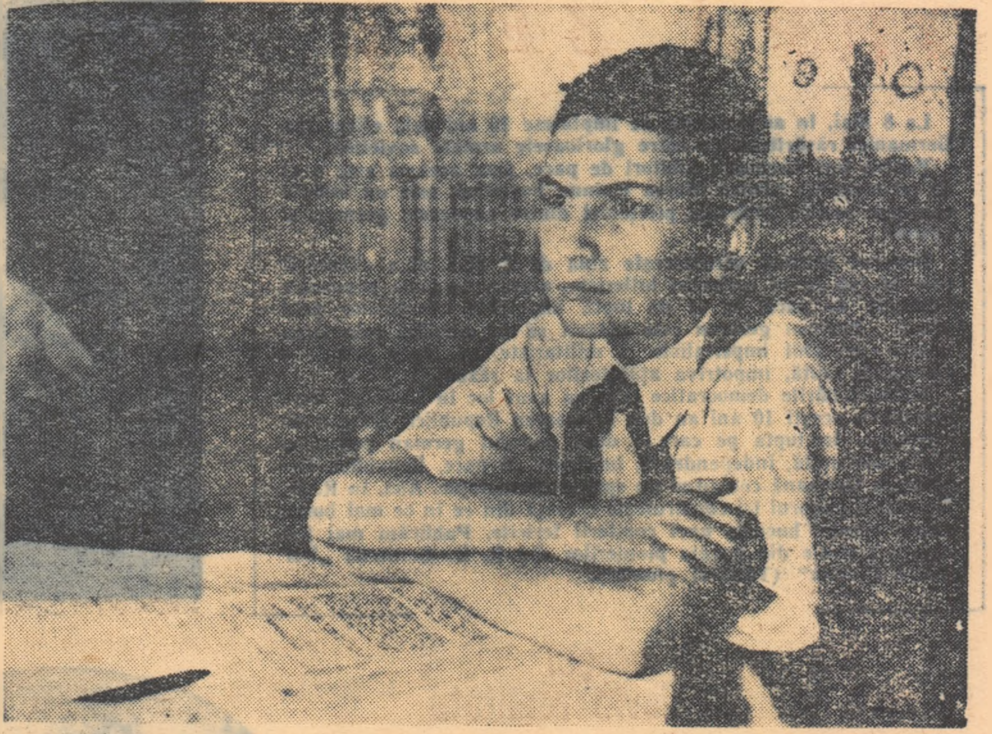
...Credeţi poate că astea sunt vorbe aruncate aşa în vânt, de Petre? Nicidecum. El a învăţat din meseria tatălui lui că pentru a duce la bun sfârşit o treabă, trebue să fii perseverent, să munceşti cu răbdare. Dar chiar pe pielea lui a înţeles lucrul acesta. Doar astă iarnă, când şi-a lucrat schiurile, cât s'a chinuit până să poată luneca cu ele tocmai de sus, din vârful dealului.

Aşa şi acum, cu şcoala. Nu-i uşor să începi dintr'o dată să înveţi, să înveţi până să uiţi şi de joacă. Şi totuşi Petre aşa a început să facă. Vrea să aibă la vară timp de joacă şi, mai ales, vrea să meargă mai des pe la atelierul cooperativei, să mai înveţe câte ceva din meseria tatălui.

Şi acum să ne luăm rămas bun dela prietenul nostru Lupaş Petre. Dar, înainte de a ne despărţi, să-i urăm din toată inima succes la examene.

Şc. de 7 ani Nr. 3
Cluj

Mia IONESCU

„Oare cum va fi la examen ...şi după aceia? Cum ne vom despărţi apoi?". Asemenea gânduri frământă mintea fiecărui şcolar care, peste câteva săptămâni, va absolvi primele 7 clase. I se înfăţişează doar noi probleme de viaţă!

In mijlocul sălii, gimnastele clasei a VII-a dela Şcoala de 7 ani Nr. 8, din Oraşul Stalin, aşteptau începerea orei. Intr'un colţ, retrase într'o bancă, două fetiţe, stăteau neobservate de nimeni. Ele nu făceau parte din echipă; totuşi rămăseseră să privească repetiţia gimnastelor.

— Unu... doi... trei... patru...

Cercurile mânuite cu deosebită pricepere de eleve se legănau ca sub bătaia uşoară a vântului primăvăratic.

Ora se desfăşura în linişte, ca de obicei. Aproape nimeni nu le observase pe cele două surori care urmăreau pline de admiraţie mişcările gimnastelor. La sfârşitul ultimei ore surorile Adriana şi Eugenia Tătulea, venite de curând la această şcoală, se repeziră la colegele lor:

— Avem o rugăminte. Vrem să intrăm în echipa voastră. E drept, că noi încă n'am lucrat cu cercuri, dar ştim să facem gimnastică şi o să învăţăm repede. Ce ziceţi, ne primiţi?

Fetele din echipă se uitară nedumerite când la cele două surori, când una la alta. Nu ştiau ce să le răspundă. De câţiva ani de zile, în echipa lor au fost mereu aceleaşi eleve. Cum să primească acum alte fete, care nici măcar nu cunosc exerciţiile! Totuşi unele se hotărîseră, după câteva clipe de tăcere, să le răspundă „da". Dar Barbu Margareta şi Silaghi Silvia au avut alt gând:

— O să vă spunem mâine. Până atunci ne mai sfătuim şi noi. Şi, întorcându-se spre celelalte fete, ziseră: haideţi repede, fetelor, să ne îmbrăcăm.

In ziua aceea Adriana şi Eugenia plecară spre casă cu inimile pline de speranţe. Dar abia ieşiseră din clasă, şi în urma lor se iscă o discuţie aprinsă. Silvia şi Margareta, îndată ce se încredinţară că surorile s'au îndepărtat puţin de uşă, au şi sărit cu gura:

— Ia te uită! De-abia au venit la şcoala noastră şi vor să intre în echipă! Numai asta ne-ar mai lipsi. Şi, auzi, să le mai şi învăţăm. Să repetăm noi toate exerciţiile numai pentru ele! Nu le primim. Nu se poate şi gata.

— Nu-i chiar aşa. N'ai dreptate, încercă s'o întrerupă pe Silvia o pionieră brunetă cu cosiţele lăsate pe umăr. Ele totuşi ştiu ceva. Ziceau c'au mai făcut gimnastică şi că le place foarte mult. Cum să le spunem că nu le primim? Suntem doar colege de clasă şi pioniere.

— Ei şi dacă suntem colege înseamnă să ne facem toată echipa de râs la serbare? Drept e că sunt începătoare şi trebue învăţate? Mai bine întâi să înveţe... singure... şi pe urmă om vedea...

Şi aşa, aproape fiecare şi-a spus părerea. Unele voiau să le primească în echipă, dar cele mai multe erau de partea Silviei şi a Margaretei.

★

A trecut de atunci o săptămână. In clasa a VII-a era din nou oră de Cultură fizică. Afară, timpul era închis şi mohorît, ploua mărunt. Tovarăşa profesoară hotărî să rămână cu toţii în clasă şi să repete unele exerciţii de gimnastică. Eugenia şi Adriana erau mai în spate. Ai fi crezut că nimeni nu le urmăreşte şi nu le observă cu câtă precizie şi graţie execută fiecare mişcare. N'au greşit niciodată. Dar ochii tovarăşei profesoare au veghiat asupra tuturora. De aceea surorile au rămas surprinse când, la sfârşitul orei, au fost întâmpinate cu aceste cuvinte de laudă:

— Bravo, fetelor! — zise tovarăşa profesoară. De ce nu mi-aţi spus că sunteţi gimnaste aşa de bune? Aţi executat fiecare figură cu cea mai mare precizie. Aţi putea chiar să mai ajutaţi unora dintre colege.

Adriana şi Eugenia se înroşiră ca para focului de emoţie. După refuzul fetelor din echipă, nici nu s'ar fi aşteptat la una ca asta. De aceea şi-au lăsat sfioase privirile în jos, fără să se uite nici măcar în jur. Dacă şi-ar fi ridicat capul măcar pentru o clipă, ar fi observat obrajii roşii de ruşine ai Silviei şi Margaretei. Ce-i drept nu numai ele s'au simţit prost, dar s'a ruşinat toată echipa.

★

Pentru serbarea în vederea căreia se pregăteau gimnastele clasei a VII-a repetă acum şi Adriana şi Eugenia. Execută mişcările cu aceeaşi dibăcie ca şi celelalte fete din echipă. Au uitat de mult purtarea răutăcioasă a fetelor. Acum sunt prietene bune. Silvia şi Margareta şi-au reparat greşeala, ajutându-le cu dragoste pe cele două surori.

Irma CSIKI.

Pentru patrie

Bucăţică cu bucăţică

In planul de muncă al unităţii, pionierii dela Şcoala medie de 10 ani din Baia-Mare şi-au propus strângerea unei cantităţi de 1000 kg. fier vechi.

De atunci, pionierii aduc zilnic la şcoală bucăţi de fier vechi. Pionierii dintr'a VII-a au mers într'o zi anume să caute fier vechi prin împrejurimile şcolii. Numai într'o oră şi jumătate, grupele 1 şi 2 au strâns mai mult de 300 kg.

Până acum s'au adunat pe întreaga unitate 1500 kg. Mai e însă destul fier vechi în jurul şcolii. Pionierii dela Şcoala medie de 10 ani îl vor aduna bucăţică cu bucăţică.

Gheorghe SUSA
coresp. „Scânteii pionierului"
pentru regiunea Baia-Mare

Harnicii pionieri

Pionierii dela Şcoala de 7 ani Nr. 1 Petrila, au strâns 6000 kg. fier vechi. Acest rezultat atât de frumos ne-a bucurat mult.

De curând, pionierii şi elevii şcolii din Lupeni au venit să predea centrului nostru 7000 kg. fier vechi. La strângerea acestei cantităţi au muncit cu toţii, dar în mod deosebit s'au evidenţiat: Zaharia Elena, Stamatoi Cornel, Moise Aurelia, Aniţescu Cornelia, Superdan Ioan şi Copcea Simion.

Am văzut încă o dată dorinţa pionierilor şi munca lor stăruitoare de a obţine succese din ce în ce mai mari.

Nu ne vom mira dacă, peste puţin timp, va veni o şcoală să predea o cantitate şi mai mare de fier vechi.

Aşa's pionierii. Acum îi cunoaştem bine.

Alexandru LUNGESCU
Şeful centrului de colecţionare I. C. M.
Petroşani

DUPĂ ZECE ANI

La 8 Mai, în anul acesta, se împlinesc 10 ani dela eliberarea Germaniei răsăritene de către glorioasele armate sovietice.

Pentru toţi Germanii iubitori de pace, ziua aceasta este o zi de recunoştinţă pentru Marea Uniune Sovietică, este un imbold continuu pentru întărirea prieteniei dintre popoarele german şi sovietic.

Poporul german sărbătoreşte ziua de 8 Mai, ziua eliberării sale de sub jugul barbariei hitleriste, alături de toate popoarele iubitoare de pace, ca zi de luptă împotriva acordurilor dela Paris. Poporul german este hotărît să nu permită reînvierea vechii Germanii imperialiste şi militariste, să lupte pentru o Germanie unită, împotriva aţâţătorilor la război.

Transformările democratice care au avut loc în răsăritul Germaniei în aceşti 10 ani au dus la crearea Republicii Democrate Germane. In lupta pe care o duce poporul german pentru o Germanie unită, independentă, iubitoare de pace, Republica Democrată Germană constitue un sprijin de nădejde. Aici, în R. D. Germană, poporul îşi construieşte o viaţă din ce în ce mai bună. Copiii cunosc bucuria unei copilării fericite. Publicăm mai jos câteva articole din gazeta pionierilor din R. D. Germană „Der junge Pionier“ (Tânărul pionier).

Stalinstadt, oraşul în care visurile devin realitate

— fragment —

Pe malurile fluviului Oder răsare un oraş nou, care creşte zi de zi şi odată cu el, cresc şi constructorii lui. Este oraşul Stalinstadt.

O SĂ CREASCĂ OARE ÎN STALINSTADT PORTOCALI?

Băiatul despre care-i vorba se numeşte Dieter Heinke. Reţineţi bine acest nume. Dieter ne conduce spre colinele Dieloer, nişte dealuri nu prea înalte aflate la marginea oraşului. Vântul ne suflă prin păr şi goneşte norii. „Vedeţi, colo jos e Stalinstadt-ul !“, spuse Dieter, făcând cu mâna un arc dela dreapta spre stânga. Blocurile noi ale cartierelor de curând terminate lucesc albe în soare, în zare se înalţă furnalele combinatului metalurgic „I. V. Stalin“.

— Eu sunt din Guben, ne povesteşte Dieter. Părinţii mei au venit aici acum un an. Tata lucrează la staţia de pompare a apei, iar mama în magazia de haine a combinatului metalurgic. Avem o locuinţă frumoasă, în str. Karl Marx. De curând eu am devenit membru al Tineretului Liber German. După ce termin şcoala, vreau să mă fac grădinar. Oraşul trebue împodobit cu parcuri şi flori. Stalinstadt trebue să devină cel mai frumos oraş german. Aici, eu vreau să plantez portocali.

INIMA ORAŞULUI

— Cei mai mulţi copii din Stalinstadt cunosc bine combinatul metalurgic. La şcoală învăţăm multe despre combinatul nostru, ne spuse Helgard. Mulţi dintre părinţii noştri lucrează în această uzină, care este inima oraşului. Fără ea oraşul ar fi lipsit de viaţă. Odată cu ea creşte şi oraşul. Nimeni nu poate să oprească bătăile inimii oraşului; bate încet, fără zgomot, dar regulat.

EI CUNOSC FURNALELE

Udo ţi-ar putea spune şi prin vis cu ce se încarcă un furnal: cu minereu din Uniunea Sovietică, cu mangan din Ungaria şi România, cu cocs din Polonia, R. Cehoslovacă şi din Donbas.

Annelfore Iberohff ştie şi ea multe despre furnal. Tatăl ei este topitor la furnalul Nr. 2. El poartă un costum de azbest şi ochelari de protecţie atunci când se descarcă şarja. Masa înfierbântată are o temperatură de peste 1300 grade. Mulţi furnalişti renumiţi din Uniunea Sovietică şi din ţările de democraţie populară au vizitat combinatul metalurgic, împărtăşindu-şi experienţa lor muncitorilor germani. Mai mulţi muncitori din Stalinstadt au plecat în Uniunea Sovietică, pentru a studia munca furnaliştilor de acolo.

MULTE VISURI, MULTE PLANURI

Eu vreau să plantez portocali, ne-a spus Dieter. Eu vreau să mă fac tehnician, poate o să construesc străzi pe care să fie cald şi iarna, visează Udeo. Şi de ce n'ar fi aşa? Locuitorii oraşului Stalinstadt o să le facă pe toate. Aici visurile devin realitate.

Ursula WERNER

„Vrem excursii nu marşuri soldăţeşti“ spun miile de tineri din Germania Occidentală manifestând împotriva celor care pregătesc un nou război.

Tinerii navomodelişti în parcul pionierilor „Ernst Thälmann“ din Berlin.

Alături de învăţători

Pionierii din R. D. Germană participă la lupta pentru pace, pe care o duc cei mari. Impreună cu învăţătorii lor, ei au adresat o chemare către părinţi.

CATRE TOŢI PARINŢII

In preajma unei mari primejdii care ameninţă patria noastră, chemăm pe toţi oamenii:

Să folosească toate mijloacele şi să nu-şi cruţe forţele pentru a împiedica înfăptuirea ruşinoaselor tratate dela Paris.

Impreună cu surorile şi fraţii noştri din Germania Occidentală, vrem să petrecem zile frumoase de vacanţă şi să ne cunoaştem patria. Impreună cu ei, vrem să construim o viaţă fericită şi îmbelşugată. Nu dorim în niciun caz ca patria noastră să se prefacă iarăşi în ruină şi scrum.

Părinţi din Germania Occidentală, încă nu e prea târziu!

Nu permiteţi ca dragii voştri copii să fie vânduţi unor puteri străine!

Nu permiteţi ca dragii voştri copii să sângereze cândva pentru interese străine!

Invăţătorii, pionierii şi elevii dela Şcoala centrală din Greifenhain.

Trăesc într'o ţară liberă

Eu cred că cea mai mare fericire a noastră e că trăim într'o ţară liberă, în care guvernul ne poartă de grijă, în care se face totul pentru ca viaţa să ne fie frumoasă. Câţi copii nu sunt în lume, cărora nu le este dat să întâmpine fiecare zi nouă atât de fericiţi ca noi. Ei nu se pot bucura de jocuri şi sport, pentrucă trebue să muncească din greu.

Pentru ca aceşti copii să poate fi şi ei fericiţi, trebue să luptăm cu toţii pentru pace. Noi ştim bine că astfel viaţa noastră a tuturor va deveni tot mai frumoasă.

Helene PFEIFER
Wustrau, districtul Neuruppin

La noi în Ahlbeck

Eu locuesc în staţiunea balneară Ahlbeck. Aici se găsesc multe sanatorii. Inainte numai cei bogaţi puteau veni aici pentru cură.

După ce, în anul 1945, ostaşii sovietici au eliberat ţara noastră, toate s'au schimbat şi au devenit mai frumoase.

Acum în sanatorii se odihnesc muncitorii, iar noi copiii avem multe şcoli.

Ca să petrecem bine în vacanţă, avem la dispoziţie multe tabere pionereşti.

Rosemarie RAHN
Ahlbeck

Salvatorii copiilor

Intr'o zi de 1 Mai, după marea demonstraţie a oamenilor muncii din Moscova, stăteam de vorbă cu un ofiţer. El scoase din buzunar o cutie de chibrituri şi-şi aprinse o ţigară. Ingândurat, şovăi să pună cutia la loc.

— Ştii ce-i asta? — mă întrebă el. Pe faţa cutiei era înfăţişat monumentul ostaşilor sovietici din Berlin. Eu făcui un gest afirmativ.

— Dar ştii de ce ostaşul sovietic de pe monument ţine o fetiţă în braţe? Şi începu a-mi povesti:

— Era în zilele încare Armata Sovietică se afla la porţile Berlinului. Dintr'o casă cuprinsă de flăcări se auziră ţipetele unui copil, şi la o fereastră apărură două mânuţe. Infruntând primejdia de a fi ars sau ucis de gloanţe, un ostaş sovietic scoase din flăcări copilul.

Tovarăşul Stalin a aflat despre această întâmplare şi, pentrucă nu era singura, el a propus ca în cinstea ostaşilor sovietici, salvatori ai copiilor, să fie ridicat un monument la Berlin.

Această povestire m'a impresionat foarte mult şi cred că ar fi bine ca toţi copiii germani s'o cunoască.

(După relatările unei studente germane care studiază la Moscova).

N'am să uit niciodată

In vara anului 1952, am avut marea fericire de a pleca în tabăra de pionieri dela Artek, din Crimeea. M'am bucurat foarte mult de acest prilej de a cunoaşte Ţara Sovietelor şi pe oamenii sovietici, datorită cărora am fost eliberaţi de sub robia fascistă.

Mare şi frumoasă e tabăra dela Artek! Casele în care am locuit păreau adevărate palate.

N'am să uit niciodată ziua când un pionier sovietic mi-a pus cravata roşie la gât: m'au podidit lacrimile şi m'am hotărît să fiu întotdeauna un pionier bun.

La Artek am participat la mai multe focuri de tabără. Acestea erau întotdeauna evenimente deosebite. Copiii strigau: „Focule, arzi mai tare“. Atunci focul se înteţea, iar flăcările răbufneau cu putere. Incepeau jocurile şi cântecele, care nu mai conteneau până târziu.

Vreau să mulţumesc încă o dată prietenilor sovietici şi să le trimit salutări fierbinţi.

Ingrid HOFMANN
Leipzig 0,27 Balsdorfer str. 20.

In vizită la un comsomolist

Tabăra de pionieri „Rudi Arndt“. O delegaţie de pionieri de aici, printre care se aflau şi copii din Germania occidentală, au mers să viziteze Comandamentul Sovietic din Zittau. La clubul Comandamentului a avut loc o petrecere. Comsomolistul Nicolai i-a dăruit lui Cristel, din Mainz, o oglindă de buzunar. Pe spatele ei era lipită o fotografie care îl înfăţişa pe Nicolai împreună cu doi pionieri germani.

Mai mulţi copii din Germania apuseană au venit să-şi petreacă vacanţa, să prindă noi forţe, printre copiii din R. D. Germană.

Iat'o pe instructoarea de pionieri Regina Gordeus cu un grup de copii din Passau.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scânteii, tel. 7.61.00. 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin“.